

אורי התרגל למנטליזת הייקת

אורי, הוא אחד מעשרים ושניים הילדים שנעלמו עם זאת, אי אפשר לקבוע טובה זו בוודאות כלי סיועו של, ואורי אינו נלחם לסייע, כשהנעמי אליה, באמצעות מתווכים רבים, הוא היה חבר סבלות תרגו. השיחה עמו עשויה להבהיר את השאלה מדוע הילדים שכבר לא חיפשו את הוריהם. הוא מנסה חימוץ בגיל המתאים, והוא בגיל אצל הורים יקום באחד מפרובי תל אביב, גם שמו המדויק ניתן לו על ידי הוריו המאמצים. מה סיפורך שאתה מאמין? מהיום שהתחלת לחבוך, בערך בגיל ארבע.

מה אתה יודע על הדרך האמיתית? לא סיפור לי וגם לא החצניתי אף פעם.

איך אתה מסביר את זה? לפה שאני מסביר את זה? אמר המספחה סגור השני החליטה או להגיח אותי, לא מושך אותי ליצור אתם קשר. עלה מעט ברעך שלא מנסה?

או איך הגעתי למצב הזה? איך הדרך המאמצים קיבלו אותך? אמרו לי שגבול שנתים לקפו אותי מבית יומיים, אני לא יודע איזה.

אורי מספר שלפני הוריהם נצלה משהו לכוח הרוח. "הוא הגיע את עצמו כוצני של המשפחה, ואת אומרת... של הוריהם העניים שלו וביקש להיפגש עם הורי המאמצים ואורי הורי אמר בשום פנים ואופן לא, אבל הוא המשיך לצלול, ואחרי כמה טלפונים אמי ביקשה שאכנס לתמונה. הסברתי לו שאני מבקש שלא יתקשר יותר ובה נסגר כל הסיפור."

שנעת פעם סיפורים על ילדים חוטפים שנעלמו? שמעתי קטעי רבילות מה ופסם, שהמשפחות מהצליה החיפוש היו מרות יכולת והתורים לא יכלו לכלול את כלם. אני לא מאמין לסיפור שילדים נחטפו ואוסבו שלא כחוק.

ובשום מקרה לא תרצה לראות את הדרך האמיתית? בעד כל הון שבועים, אפילו הך כדי שינה, אני לא חושב להיפגש עם הוריהם השניים, כי מה שהורי המאמצים עשו בשבילי, אף הורה לא היה עושה.

אתה חושב לעצמך שיש לך אבא ואמא או גם בארץ שמאוד רוצים לראות אותך?

יכול להיות, אולי. אני לא יודע זה לא מעניין אותי.

אם תרצה פעם למצוא אותם זה יפגע בהדרך המאמצים?

כן, בגלל זה אני לא מנסה לעשות שום דבר.

אורי מנסה להצטלם או להודות בשמו המלא, "התרגלתי למנטליזת זיקית (הוא מדבר גרמנית שושפת) ואחרי הדרכים הכי חשובים אצלם זה לשמוע על השם הטוב."

סאלם נגרי, יורש נגרי, מליך שטר חימוץ והיפסון

או על חרצפה. אחד כיכר את השני, עד היום אני שואלת את עצמי איך יובלט להיות כאלה חמישים.

באתי לארץ ישראל כדי שתהיה לי מולדת, לא כדי לאבד ילדה. היא בראש שלי כל הזמן. אין יום שאני לא חושבת עליה ואני בסוטה שהיא חיה, אין גבול לכמה שאני בסוטה בזה, לא היה לי הרבה מול בחיים, רק הילדים הנזכרים. הלואי שהשם ישתיר אותי ופתאום היא תבוא והגיד, הנה, זו אני, היום היה יהיה שמתח וי, אני לא יודעת איזה נשף אעשה, היום אני לא אביר אותה, ולא אכפת לי אם היא מאושרת אצל הוריהם המאמצים, אבל אני רוצה שהיא תדע שיש לה אמא, שחיפשה אותה הרבה הרבה זמן.

כבית משפחה מרמון ברחובות אבאנו מרגישים מיותרים, חסמה ויוסף מרמון לא מאמינים שמישהו יכול לעזור. עזר לפני שנה הגיעו אליהם אברכים, נטורי קרתא מירושלים, שעדיין מחפשים אחרי הנעלמים. גם התקווה הזו נכזבה, אבל בדרך החוצה חממה אומרת, שאת מספר הטלפון שהשארתי השמור יחד עם המעוזה הפסולות, את זה לא זורקים. זה יהיה גם משמים לראות שוב את הילד."

הכן, עזרא מרמון, יחס כמחיים שהילד חי, לא היה שום סיבה שימות, אני וישבה לפעמים לילות שלמים ובוזבה, אבי הסתגר מאוד מאז המקרה. כנתיב לארץ הוא היה ראש שבט של כל משפחות צענף, אחד האוסקים מבחינה חברתית. מאז שנעלם הילד הוא נשכח, היום הגיע למצב שהוא לא יצא ככלל מהבית לשום מקום ולשום אירוע, רק לבית הכנסת. בוודאי שאני מייחס את זה להיעלמות. הוא מרובד על זה הרבה, כשאני יושב איתו, אנוחו משוחחים על הנשוא ומרתיח אותו שזה קרה דווקא בארץ, בכל אופן, הייתה להם דעה שונה על ארץ ישראל."

יודעים אם הם חיים או חיים? פעמים חשבתי שאולי מצאו אותה, פעם אתה שלחו אותי לכאן שבע, רצתי לשם ולא זיהיתי שזו הילדה שלי, ביקשתי מהמספרה שיעשו לילדה בדיקה, כדי לראות אם היא שלי או של חימוץ אחרת. התייחסה והיא התחילה להשתולל, ואני מספיק בבדיה וטבלתי, אבל אמרתי לה, אני לא אומרת שזו שלי, הבדיקה תקבע, ובאמת, היא לא הייתה שלי. בפעם השנייה שכנה שלי באה ואמרה, מצאתי את הילדה שלך, חספתי שאני מתעלמת. היא סיפרה שבבתיים יש בתורה חימוץ שגדלה במשפחה ייקית ומחפשת את הוריהם שלה, אבל היא הייתה בת 28, שלי צריכה להיות היום בת 37.

מרגלית קמיטי (היום עומיסין) עוברת כמסקנת על פועלות תקין כקופת חולים. יער היום הזה, תהרגו אותי, אני לא מוכנה לתת לילד שיסבך בבית חולים. כשילדה שלי הרגישה לא טוב התחננו סאביא אותה לאספה. נמרגתי בבית עם הילדה ואמרתי לה, תרצחי אותי, אני את הילדה לא נותנת, מספיק אתה הלכה לי, אין אמונה, תבי לי תרופות, ואני אטפל בה בבית, ובאמת פיסלתי בה בבית ולא נותני אותה, יש לי עכשיו נכר שישכך בבית חולים, אמרתי לכלתי, שכי לידו, אל תוודי מהנן. היא אומרת לי, מה את, משוגעת? משוגעת או לא משוגעת אל תוודי מהילד, גם היום דברים כאלה יכולים לקרות."

למה לא השתללתי? אני אומרת - יותר מסיסמטים מהחיים לא היו, מסכנים, פריטיטיבים, האמינו לכל אדם, איך יכולו לחשוב שיקרה דבר כזה? ישבנו בשקט כמו חתולים, הייתי רואה רוסא ואומרת זה אלוהים, אותו דבר אחות, החביישנו לרוב מלה, כאילו שהם צערו לנו שובת שתיארו אותנו לארץ, כאילו בזכותם, אנחנו לא גרלנו על פראות או על נבזות

משהו שהיתה מעוניינת להישאר אצל המשפחה המאמצת, אבל בדיעה שיש לה הורים, רציתי להגיד לה, שהיא יכולה להמשיך עם החיים שלה כמו שהיא חושבת, אבל שצריך להיות קשר עם המשפחה.

יוד שוקר מספר שבחיפון אמרו לעולים החרשים שלא כראי להם לעלות לארץ, כי יקחו מהם את הנשים והילדים. "אמרתו שזה שקר, עד שתגענו לארץ וראינו שזה נכון. אבל מה אני יכול לעשות, לשתות את עצמי? אני לא אוהב להתחבט, מה שאמרתים לי, זה קרוב, אנחנו לא למדנו להתחבט ולהתגבר, אם ארם מדבר אורי, אני אומר - זה ירדתי הטוב."

התערה הצליחה לגלות את עקבותיה של מול קומיטי רק עד 15.1.50, אז היא שוחררה מבית חולים חרשה ראש העין ושלחה לבית התנוקות של מחנה ראש העין ב' כמנע מראות משהו יחסי. לאפיה של החרדה במסר הארוכות של בוז התנוקות במחנה ראש העין למסור אם יודע על רצויה, רשם אבדו עקבותיה.

אמה, מרגלית, מיה היום ברמה עפדרו, ילאן לא שלחו אותה, איפה לא היספתי את הילדה הזאת? יותר מסנתיים הסתובבתי בכל הארץ בלי אוכל, בלי שחיה, לפעמים עם הורים אחרים שאיבדו ילדים, היינו הולכים ובוכים, נבנסים לבדו תנוקות ומחפשים. אני לא זוכרת שמישהו מצא אי פעם ילד, עברתי יומיים, ושלושה ימים הלכתי לחפש, עד שגולדה הילדה השניה ואו הפסקתי. אמרתי לישור כמספרות מהו תקוה? רי, היום אני כבר לא יכולה, אני אמא לישושה ילדים עם בעל ואי אפשר עכשיו, אני לא יכולה לאבד יותר שכבר הלכה לי אחת. השגור אמר לי אז - צריך לקחת את כל הרוסאים והאחיות שטיטלו בילדים בראש העין, ולחזק אותם לבית סוחר, בעת שהוא צורך, מה זה, המקרות? 350 ילדים שהוריהם שלהם לא

מה הפשעה?

מנהל מחנה ראש-העין: אדם הבא לגנוב ילד לא אומר אני בא לגנוב

העולים שילדיהם נעלמו ממחנה ראש העין זוכרים את שמואל בדיחי, בעיני כמה מהם הוא האתריא להיעלמם של הילדים. בדיחי היה מנהל מחנה ראש העין אי מתחילת 49 עד אמצע 50.

היום בדיחי בן 71, מנהל קק מלגות לסטודנטים על שם אביו, שממנה דברים סטודנטים חומים מצטיינים. מוקף במספרות מודנית במדרו שבשכונת כרם אברהם בירושלים, הוא שוקב בהתקנת ספר שחיבר סבו, איש תקיף זה, המתייחס אליהו בחשרנות שלא נעדר ממנה ססך תקפנות, שורת להראות המתקנת עצמו בחבורת נשיאי ישראל (במקס חלוקת המלגות) והעודדות שנות, המעדידה על עבר כשהיני עשיר, על תנאי החיים במחנה ראש העין באוזה חקופה הוא אומר היום: "האנשים לא סבלו סכך שהמחנה היה מוצף בשלג, בין הסלעים העמוגו פחתים ואחילים, והתיימנים נקלטו בכל מקום כמו שצריך. העולים ישבו איש תחת גמנו ותחת האנחנו."

היום שוכן לו העולים היה הוקן והיום היה טוב יחסית לאותה תקופה, בארץ לא היה שום דבר, וחס גם לא ביקשו ולא התמקדו.

בדיחי

היה בלגן גדול בקליטה? איזה בלגן? מהו הבלגון? גם כעת יש בלגן במדינה, הכל היה עירבוביה אחת גדולה. הניע מטוס אחרי מטוס ולא היה מקום. הכוונה הייתה קודם כל להציל להביא אותם.

יש מרשה עגימה שלא המתייחס... כן, מרשה הילדים, אני מכיר אותה, מסר עליה, בבקשה.

מה יש לספר? אי אפשר לדעת, אתה היית המנהל, הכל התנהל עם פשוט שצריך?

זה לא היה סתנה סגור עם משטר ומשפחת צבאית, הייתה שסירה, אבל אנשים נהרו פנימה בלי סוף, קרובי משפחה וזרים, למעשה היו יותר זרים מאשר אנשי המחנה. אנשים מכל הסוגים.

כדרך המנהל הפתוח הזה אנשים נבצרו ולקחו ילדים? את זה אינני יודע, אני רק שמעתי מפי השטרעה, מה זה לקפוץ? יכול מישוה ככה לקחת?

כנראה שכן, כנראה שלא, או איך הם נעלמו?

היתה הקידה של הכנסת ואני מקבל את המסקנות כפי שזן כתובות בודיות, יכול להיות שבמקרים בודדים התורים נתנו אותם למישהו שהכתיח לטפל בהם, אבל אני בספק.

אולי הצוות הרשואי והמנהלי היה מעורב?

אינני יכול לומר, לא יודע.

מה קרה ליגני הנעדרים?

לגבי 22 ילדים יש ספקות רבים, יש גם ילדים שאינם רוצים לחזור, הם גרלו וחונכו במשפחה שונה, בודת אחיה וכמקום אחר - הנכר, איך הם הגיעו למשפחת האלה? אינני יודע איך הם הגיעו, עוברת שהם נמצאים.

או מה בכל זאת קרה עם היגני? אינני יודע לאן הם נעלמו, אדם הבא לעשות מעשה נגיבה איננו אומר אני בא לגנוב ילד לכאן או לשם.

בחקרת בקשר למרשה?

כן, על-ידי ועדת החקירה, במשטרת פתח תקוה, פעם אחת כמשך ששתים-שלוש, שאלו אותי מה אני יודע, נתתו להם את הספרים שהתקנתו בראש העין, ארכיון למעשה לא היה, אלא רק רישומים (התועדה טוענת שהיה ארכיון והוא נעלם), אני עובתי מחנה מסודר, ולקראת הסיום העברתי את הניהול למישהו אחר, מה קרה אחרי זה אני לא יודע, אולי כל אחר לקח משהו לעצמו, לו כשעזרו הייתי עושה השבון, הייתי לוקח את ספר היישים שניהלתי שם, שכלל גם מטרדות, היום היה לזה ערך גדול.

גם הצוות בחקר?

כן, העיקר שיש לך מסקנה באיזה בית קבוצת הילד נקבר ואיפה זה רשום, מה צריך יותר מזה?

אתה רואה את הפרשה הזאת מטרחה? לאחרונה מעוררים אותו אנשים מהגבר לערוך בדיקה כללית ולפתוח את הנושא מחודש, אבל יש לי היסוסים.

מה הם? מדוע האנשים שולקחו לא מגלים את עצמם? הנעלם הזה הוא כבר לא הטיק, הוא הרי גבר או אשה קרוב ל-40, מה הפשע אם הוא יבוא ויראה את הוריו מולידיו ויחזור למקומו? שכלל הפתוח ידעו הוריהם שהוא חי וקיים.

תבוא ותגיד הנה זו אני

איש לא רצה לשמוע אותם. חיים קאהן, הדיין המשפטי של הוועד הציבורי, יהיו הרבה מאוד אנשים שלא רצו להתעסק בזה, וניהלנו מאבק קשה מאוד לשכנע את המספר שהוא חייב להסתיי שכם, בהתחלה נחלקנו בקרב אנוס, התגובה הראשונה הייתה - מלטה יוק, אמרו שהבעיה קיימת רק ברמיזה החלוצי והפרוע של מישור, לכן, הדבר הראשון שעשינו היה אימוץ חומר, כדי לא לבוא עם סתם סיפורים, עשינו את זה כדי שהיית' סבך קיים לבית משפט, באנו ואמרנו: אנהנו יודעים על מספר רב של ילדים שאינם, ואם הם יענם, תגידו לנו איפה הם."

ואז התחיל דיין מייגע עם שר המשפטים, יעקב שמטון שפירא. שפירא לא רצה ונדה הקירה כלתי חלוצה. הוא חשש שמטון תפזר גדול מדי, לנגד עיניו עמדה ונדה הקירה פרלמנטרית קודמת, שעסקה בפרשיית החינוך במחנות העולים, ושם מצאיה חיכו נלים עבריים, לכן התעקש שפירא על ועדה ממנה, שהייתה חייבת בדיווח לפני השרים שטינו אותה, שר המשפחה ושר המשפטים.

בראשית ינואר 67 קרא המפקח הכללי של המשטרה, פנחס קופל, לריב פקר ראובן מינקובסקי והורה לו להתמנות מכל עיסוקיו. בו בזמן זימן יעקב שמטון שפירא את יוסף בלול, או פיקלים מחוג חיפה, כדלול ומינקובסקי היוו את הוועדה אשר מחפיקיה לחקור ביחס לבידוד המגנות כדבר היעלם של תינוקות סמכות עולים בשנים 1949-1951 נודלם. איש לא ידע אז כמנה לידים מדובר, היה ידוע רק שילדים, שהלקם היו בראים לחלוטין, נעלטו מבתי חולים ומבתי תינוקות, ולהורים לא נמסר דבר על מקום הימצאם, כאשר לגדולם רוחו סמועות החל בכאלה שסיפוי על מכירתם לזוגות חשוכי ילדים באמריקה, וכלה בהקמת יחידה פיתוח על-ידי בן גוריון, יחידה המרכיבת מאנשים חסרי זהות ומעצורים רגשיים, שתישלו למסיונות התאבדות, הוועדה בידרה בראשית פעולתה, בכמה ילדים מדובר, בחוף שבועיים התקבלו יותר מ-200 תלונות. המספר הסופי היה 342.

בי-25 בינואר, שהשכנה הועדה בארבעה חודשים במטה המשטרה כמתח-תקוח, לרשותה הפמדו ארבעה חוקרים, קצין ניהול, ארכיון, סוכני, נהג ורכב, לאחר שהתברר כי החקירה עמפה ביותר, ודישה הוועדה תוספת כוח אדם וקיימלה אנשים

שיף, ראש אגף החקירה במשטרה, ודיה שמעק במחנה מפשיה טקרים, אלסם כבר או הצביע על קשר ביניהם, הודיה לא זכה להודים, מסרד הבראות התחמק בעקביות סמתן תשובות מספקות, המספחות שבניות נעלמו הריאשו, תובת המשטרה הינה כדרך לכחות נוסף.

התזכרות המכאיבות הניעו כעבוד 14 שנים, הילדים שנעלמו, או שנמסר להוריהם בי מנו, התחילו לקבל זימונים ללשכת בוס, בשנת 66 הם היו בני 17, תוצאל לא שנת, אצל ההורים התעורר החשד הישן, שמשוה לא כשורה,

למחרת בשמונה התייצבה רחל נגר בבית התינוקות כפרדסיה, כדי לקחת את התינוק, אך הוא לא נמצא. היא הלכה למשרד מנה העולים והחלוצה, שם הצטייד לה מדרבנה הימנית חזקה ושתיהן התחילו לחפש. יתורנו לתל השופר ואמרו לה בדיק מה שאמרו לי, אין, אולי נעלה בעטת לעין שטר, בעין שטר חפשו וחפשו, ואז אמרו שקיבלו את העדות הסלוח אבל לא את התינוק, המנהל צעק עלי: קיבלתי מתב, לא קיבלתי ילד, לכו לחפש אותו, ומאז נעלמו עקבותיו."

בפברואר 1950 קרס 33 חוד תאוכל במחנה עין

מרגלית קומיימי מחפשת את מוול. כשנעלמה בשנת '49 היא היתה בת שנה וחצי. הממה ויוסף מדמון עדיין חולמים על ישראל, שעקבותיו נעלמו ב-1950. מה קרה לעשרות ילדים מעולי תימן שנעלמו מהמעברות לפני 35 שנה. החקירה הוזנחה, למרות החשד כי נחטפו והועברו למשפחות חשוכות-ילדים או שהוברחו לחו"ל

שמישהו טייד אותם, ב-1,4,66 התפרסמה במעריב הכתבה הראשונה: "12 אמרות מחפשות את ילדיהן". יואו, אומרת מרגלית קומיימי, "קמו נערים חמישים מלוסרדס ודישו לחקור את הנושא."

שוב צדוק היה אחד מאותם נערים מלוסרדס, והייתה לו צוללים מתימן כמו אל צוים, הוא אמר, "לקחו ציבור שלם של יהודים רחיים והמסלגות עשו בו כרצונם, חילקו אותנו כמו שלל, לפי אחיזים, סיפלו בנו כמו בחבילות." טוב צדוק חיים עמרי, שניהם סקריית אנו, הקיטו את הוועד הציבורי למען ילדי תימן, גוף זולונטר שהחל באיסוף תלונות מהורים שילדיהם נעלמו. המספר אליהם חיים קאהן, עורך חן שעבר אף הוא בהתנדבות, נציג חובב, חוקר פרטי, שיהם מירושלים, הוועד הציבורי דרש מהבגסת להקים ועדה חקירה סמלית.

שני תחת השלב, הוא קבר תחודי את יחיא סאלם, בנו צידן, אז בן חמישה חודשים, היה מאושפז אהה עת בבית חולים רפטיים בחיפה. לולואה סאלם, אלמנה צעירה שהיחה מטופלת כשלושה ילדים, שמעה יום אחרי מות בעלה, כי בנה נפטר, הוא שמעה זאת מילד במחנה. יהלכתי לבית התינוקות ושם אמרו לי - מה נחאוס: הוא בריא ושלם." אבל מאז לא ראתה אותו.

תגידו איפה הם

המשטרה, הסוכנות היהודית, משרד הבריאות והסעד ומסודות אחרים שטיפלו בעולים, ידעו על תופעת היעלמות הילדים, 41 חיקי חקירה נפתחו בשנת ה'50 בתזות שונות, לאחר שהורים התלוננו, אך ללא תוצאות. ב-1952 חיבר ישרון

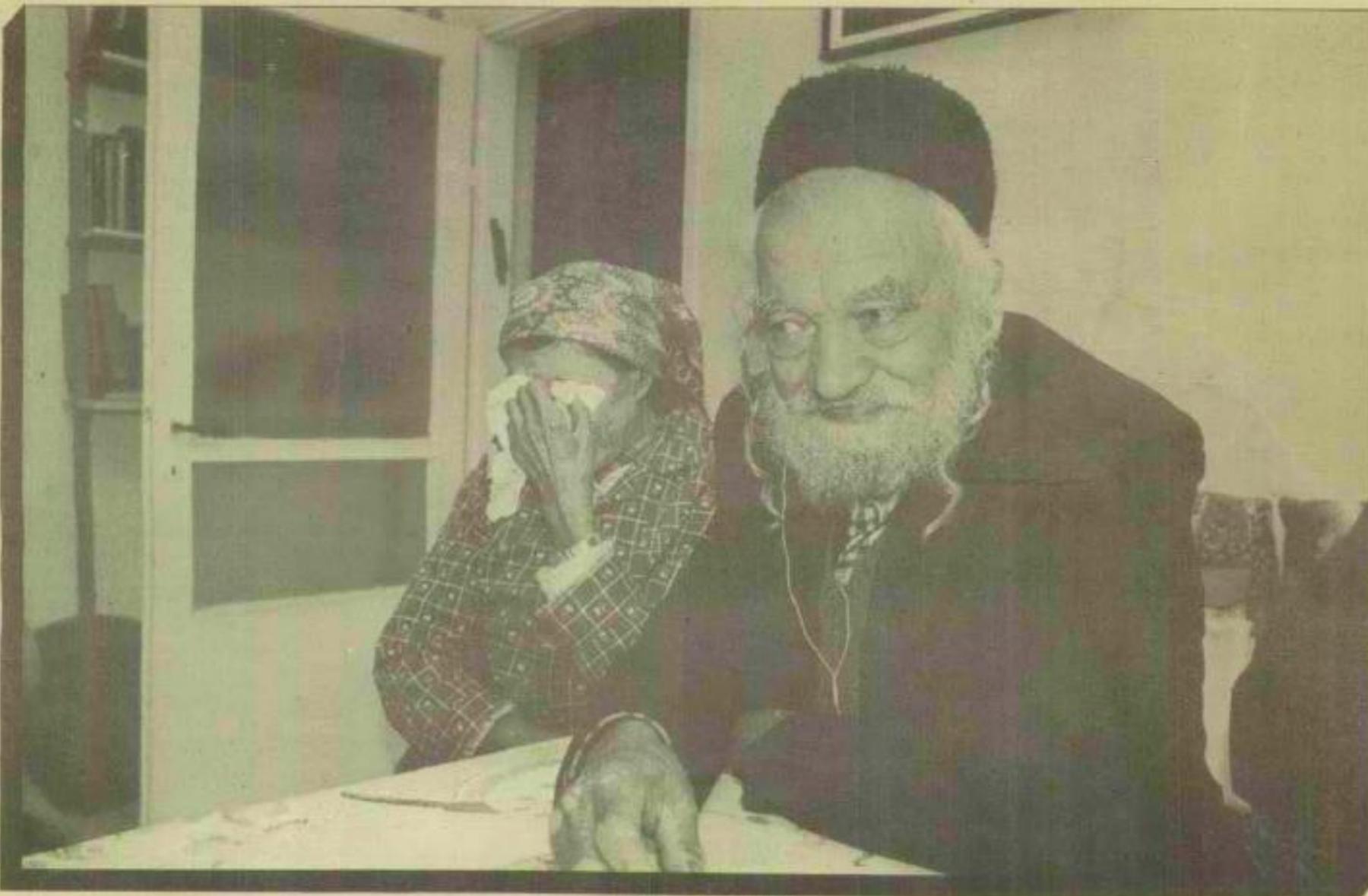
הרופאים עשו בדיקת דם, והתברר שזה כאמת הילד שלהם, אנהנו נשארו כלי שום דבר, מעולם לא נאמר למשפחה מדמון שישראל מת, הכיחו להם שיחפשו.

חיים ומרים שוקר היו בבית התינוקות בראש העין, יום אחר, מספר אביהם, דוד שוקר, "כשהגעתי לבית התינוקות, אמרו לי האחות: יש לך סול, יש כהן מישהו שרוצה לקחת את הילד שלך, היא הצביעה על צעיר, בערך 30, אישכתי, לבוש חרוד, לא סתם אדם. הוא ראה אותי, הרגיש שאני חושד, והלך, תיכף לקחתי את חיים, לא השארתי אותו שם רגע." שוקר אמר שהיה יחס של זלזול, כל אחד היה יכול להימנס ולקחת ילד, "מי לקח? חקרים, אני לא יודע בדיוק."

את מרים אמרו לו להשאיר, יום אמרו שהילדה חולה ולא מוציאה טוב, ואני לא יכול לקבל אותה, הלכתי למנהל והוא אמר: אל תדאג, הכל יהיה בסדר, סג לנדרה ואנהנו נביא את הילדה, דוד שוקר לא ידע מה לעשות, ימצד אחד שמעתי כבר סיפורים שנעלמים ילדים, אבל מצד שני אמרו לי שהיא חולה, אמרוהי - בסדר, אני לא מפתח, אנהנו במדינת ישראל, איך אפשר שיקחו את הילדה?"

מרים נשארה בבית התינוקות בראש העין כעשרה חודשים, ואז נאמר לאביה שהגיע לביקור, שהילדה הועברה לבית ליד, בבית ליד אמרו שהיא חולה בשחפת והועברה לאיתנים, האב נסע לאיתנים עם הוועד של גוריה (יעור לא הכרתי כלום), וראת שהילדה בראת ויפה והכל בסדר, אבל האחות אמרה לו שעכשיו היא לא יכולה לחשתור, כי המנהל לא נמצא ושיבוא כעבוד שבו, כשתיו כבר לא מצא את הילדה, "האחות הראשית יצאה ואמרה שכבר לקחו אותה, מי לקח אותה? הלא אני האבא?" באיתנים אמרו שלא יודעים שום דבר, "מישהו בא, נתן לנו את השם והמשפחה ולקח אותה."

משה בן סאלם נגר היה בן 10 חודשים כשנעלם, המספחה נדה אז במחנה עולים פרדסיה (בית ליד), משה חלה ברגנות ואושפז בבית חולים תל השופר, משם שוחרר ב-1.5.50, רחל נגר, "כאנו לתל השופר יום אחרי ששוחרר, למולי הרע, האבא היה חולה, הלכתי לבקר, ואמרו לי בנג שוחרר אתמול, הם לא ידעו לאן, סרוב שמחה חודתי באותו לילה לבית התינוקות, והכן שלי לא היה שם, בבית התינוקות אמרו לי, תשמעי נבחרת, שנה מאוחרת, הכראי מתי כבוקר."

הממה ויוסף מדמון: לראות טוב ופני היד

פתאום היא תבוא ותגיד הנה זו אני

המפגש מנחה קודם

נוספים, עד שספרי החוקרים הגיעו ל-11. אבל מי שנילה, למעשה, את החקירה היה ראובן מינקובסקי, שאו החברים התכנסו כל יום שישי, כדי לשמוע דיווחים ולהחליט על הצעדים הבאים. יוסף כהנא המשיך בעבודתו כפרקליט מחוז חיפה.

ההוצעה מצאה, שבין 342 ילדים 316 נספרו ונקברו, ארבעה בחיים, מהם שניים מאומצים. ההוצעה לא הצליחה לנלות עקבותיהם של 22 ילדים, הם נעלמו כלי להשאיר עקבות. עד היום טוען מינקובסקי בעקשנות שגם 22 הילדים המעלמים מהו. מכל האנשים שנפגשו במהלך הכנת הכתוב, הוא היחיד שהעניך כן. אפילו עמיתו, יורי הוועדה יוסף כהנא אמר כי אין לדעת מה עלה בגורלם.

בפיק החלטות: המלצה מס' 3 "להספין את ראש מרד ירושם במחלקת מרש של משטרת ישראל להודיע במכתבים אישיים (הרגשה במקרה) להורי הילדים שמים נגדו על היצאות החקירה". המלצה מס' 4 "להספין את מקרה אסור ראשיה במשרד הסני להודיע להורי שני הילדים שנחלצו מאומצים, במכתב אישי, שהילדים אומצו והו לא." (הכרעה במקרה). בפרק אימוצים נאסר: "עם הקמתה של הוועדה התפרסמו בעיתונות וכן נספרי לה (לחודש) ידועה, הסתייגות להצביע כי ילדים חומים מישראל נספרי לאיסוף ליהודים כחול. הוועדה חקרה בישראל אם יש יסוד לכאורה ליריעות הגיל, אך לא הניעה כן לתוצאות. לדעת הוועדה, הידיעות שכירה מצריקה לכאורה חקירה בחורל, היא ריווחה לשירי המספנים והמשטרה במכתב מיוחד בגורן זה המליצה על גרינת חקירה".

ככל נאחיים עמדי הודיה, המנחה בלשון מקוטבת בעדינות, לא ספיקה אפילו עם את המלה זלוול, התעשרות, חוסר התחשבות או רשלנות סלילית, על אף שהוועדה מצאה שמונחים סוציאליים, כמו זה של בית החולים פרס חנה, הודו על השמדה אורניגים על ידי שריפתם, אף מגול סמנה עולום או מגול בית הירקות אינו מחברי משפר. הוועדה לא מצאה אף אסם אתר כסודיה, הוא גם לא חישבה אשמים. בדיחי סופינת עטירה המהולל: במקרים ספריים הוצאה הועדה עטירה יוסף רובם (לעמים יותר מחורש) לפני שהילד נקבר, והחממה מכל, הארזי הקבדה במקרים לא עטרים קודמים לתאריכי הספירה, חברי הוועדה החייסו להרשעה אלה כאל עטירה אנוש, אין כלל התייחסות לשאלה, כיצד עברו 16 שנים כלי שהודיעו להורים רבר על גורל ילדיהם, ולמה לא ראש שישתתפו בקבדה הילדים, אם אכן נספרו. כספיקה בענינה בבית מנחה כולם חויסטים, לגול סיום עבודת הוועדה, הכטיה שר המשטרה,

מרגלית קוטיובי (ממויינת): אין ילדנו מוחות כאלה חמישים

משולח, משיט מאוד רצה למצוא את ההורים שלו, כשנבנתו לחור ראיתי מים אדומים, שיצר ניצני, כתמים רחבות, מדי ידעתי שזה לא הוא." רחל, זה כאילו שמישהו סדר אותך. זה זר, עכשיו, כשאני קוראת עיתונים ויודעת מה הולך, אני מאמינה שזה בער בצע כסף, רק בגלל זה עושים דברים כאלה."

"אני לקחתי אותו לבית חולים", מספין סאלם, "הילד לא רצה לצנוב אחי. אחרי שנעלם הרגשתי שאני הולך להשגע. הייתי הולך ברחוב, פתאום נעמר כמו גלם, לא יודע איפה אני ומה לעשות, אני זוכר חודש אחרי שנעלם, אהנתו כמו משוגעים, עברה במחנה אשה אחת עם חינוך על הכף והפנים שלו כדיוק כמו הפנים של הילד שלי." אני ראיית את המנים כמקום אחד כמחנה ואשתי ראתה כמקום אחר, לא ידענו ככלל אתו על השני, אבל שנינו התחלנו לרוץ אחרי האשה הזאת, חשכנו שזה הכן שלנו, פתאום ראינו שזאת ילדה, זה שיצג אחי, אמר כן נולד יואל, הרגשתי קצת, אבל אף פעם, אף פעם לא נשכחתי."

האת, יודע נבר, שואל את אמו למה רומה הילד שנעלם, רחל, יהיה רומה לעק, אחרי שנולד והיורו אחי - הקודש בבוריה הוא נתן לך בן ברשותו, תיחור שגם הוא לא ידעלם, לפני כמה שנים נתן היה בחיך לארץ ובראש השנה עד סוף התנים הוא לא היה כפשה, לא סלפון ולא כלום, ואז אמרתי די, גם הוא נעלם."

ועדת החקירה מצאה שארבעה ילדים חיים, שניים מהם מאומצים בחוץ, יוסף כהנא אמר כמסיכת הסיום של ההודעה ב-1961: "יש ארבע משפחות מארשות הידועות שילדיהן בחיים, עליהן לפתוח בחיכים כדי להביא לפגישה התייחלת." ההודעה לא סרחה להפגיש את ההורים הילדים.

יוד שוקר, שבו מרש ולקחה כמה ומצאה מאומצת, לא ראה אותה עד היום, על אף כל מאמציה, הוא פועל המתגורר בברדה וכל איבע שנים כחו סקבלת כריסו הצבעה לבחירות, "אמרתי להם - היא איננה, חפסיק, אתם שויטים אותו עם זה, והם עונים לי - היא נמצאה", רוד שוקר אישר ששנים חישש את ששואל בדיחי, מגול סמנה עולום ראש העיר, אולי מסנו הצעה הישועה, לפני ארבע שנים הודיע בדיחי בגרדה והכניח לעווד, מאו לא קרצ כלום, "לא שקטתי, מחודש לחודש ומסנה לשנה סחבו אחי, שלחו לפתח חקיה, שינצו אחי סתם, ולא ידעתי מה לעשות, עד שכנסה שפברה התיאשתי והשפיקתי, זה נמצא כל הופן, אף רוצ לא שוכחים אותה, אבל אין לנו ללכת, לפני כמה שנים הודיעו לי במשטרה רחובות שהיא חייה ופאומצת ויודעת חבל, אבל לא יכולים לנלות לי איפה היא, התחמתי שיחבו לי רק לראות אותה, ואז אמרו שאי אפשר ושאלו תיבה, היא כבר תבוא אלי, אני מתכה, אולי היא תרצה לבוא, להכיר את המשפחה, אני מתכה לזכרים האלה."

ב-66 פרדספה בלאשה כתבה ובה התנג סיפוריה של ילדה מוכנה מאומצת, היחה גם חמונה, רוד שוקר היה בטוח שהכתב נמצאה, "היא היחה דומה לכל המשפחה, לאמא וילדים", בנו, חיים, שירה או בחיפת, "אמרתי לו, עכשיו אתה סביר את הבית, אל תווד ספה ואל תתן להם מנוחה, ויחה לו פניתי, אם היה רוצה את הילדה, היה מדבר ומשנענע אותה לחזור הביתה."

הבן, חיים שוקר: "יחיית או חילל במסגרי, אבי ביקש שאבדוק אם אפשר ליצור אתה קשר, כשהתקשרתי שאלו באיתו ענין, וסיפוריה את הסיפור, ואז אמרו שאין טעם לזכר, הנוגה את זה וסגרו את הסלפון, מאו לא ניסיתי שוב."

מה היית אופיי לה? אם הייתי שונע אותה, הייתי פוענין קודם כל לפותח. להתריסם אף היא עברה את כל זה, אני

ועצובה מאוד ומסרבת להצטלם, "ישום רבר לא יצוור עכשיו, אני מקבלת את הרין, אולי האבא יסכים", רחל וסאלם נבר הם אנשים חמים, מכניסי אדחים ותחריס, שחלב נפתח לקראתם, התחשה נעששה להם עול מניקה כאן במיחור.

בדיחי ועדת החקירה נכתב: "בחקירה המשטרה ב-1956 נמצא כי החינוך משה נעלה מבית החולים חל השופר למחנה עין שטר, תחת מתוך טעות במקום למחנה העולים בית ליד פרדסיה, נהג האמבולנס, שעודו נגבתה על ידי הוועדה, אישר שאכן העביר את הילד הגיל, ולפי דבריו הגחל היה שילדים בגיל זה נמסרו לאחראי על בית החינוך." מנחה הסמותן מאוד שלו כמספין ויודיה: "המחור ברבר, שלפוחו שחתקרה נערכה חקרה קצרה לאחר היעלמו של הילד, לא נמצאו כל ירושמים או מסמכים במחנה עין שטר, חשעדים שאכן נתקבל שם הילד משה הגיל." נדחל סרונה שראתה את ההוצעה המאמת שכמה התקבל בעין שטר, לעשרה של הוועדה לא נמצאו עקבותיו של החינוך.

לפני כעשר שנים פרדספה מוחזה, שבה ביקש נבר מתורה למצוא את החיו, הוא ידע רק ששם אמו רחל, כלתה של רחל נבר איחורה ונתו והפצירה באם לכוח לפגישה, "אמרתי לה - חלבו אתם, לי זה לא נורה, זה רק מכאיר לי יותר סיר, התשיפתי, אבל שתאבא לך אם היא מוכן, הוא עוד יותר נודע מסני, אני מרוכ הסכל התיאשתי, אבל הוא, רק שומע משהו כבר קוסף." סאלם נבר: "הלכתי לראות את הכתור הזה במורה יחד עם בני ונלתי, הוא היה פמש

אלתו ששון, חגיגות, כי המשטרה לא חגור ולא חשקיס, עד שיימצאו עשרים ושניים הילדים האבודים, המשטרה, החבר, שקטה עד מחרה, כעבור פחות משנה הודיע ששון לקאמן ולצדק, כי החקירה בחורל, שהוועדה המליצה עליה, חוסקה ללא תוצאות, החקרה שאחר מלחמה ששה חיים לא התאימה להעברה האוירה בדיחייה לחקר מה קרה לעשרים ושניים ילדים חמינים, שנעלמו לו שנים לפני כן.

איזה נשף יהיה

אישה דריה הוועדה כספרייה הכנסת אין לו זכר, גם לא כנגון הפרמה, כנגון שבו אמורים להימצא כל הפרסומים המסמלתיים, התגוררו לענין רק בעקבות שאלות, מישהו ביקש פעם לעיין במספין, וטאו הוא נעדר.

עשרים ושניים המשפחות שגורל ילדיהן נשאר עלום סודות ככל הארץ, בעיקר בריכוז חמינים, סכסר שטאי בפסון יעד מושב כסחה ליר אופקים, כתיחלה חששתי לפתוח כנסות פנינים שהגלידה, אך עד מחרה גיליתי שאין מקום לחשש, הפענים לא הגלידו מעולם, מאו אף לא חלה שום התקטנות, לא פלא, כי במקרים רבים התייחסו אלי כאל נשוא כבוד, כל אספיה, ולו הקלושה ביותר, לאיחוד מחודש, סקפיקה את האכזה האמסות.

כאשר כנת של רחל נבר אישר, שואלי טעו בכך שעל לארץ, נוחה כי אמו, אך כעבור זמן מה היא חוזרת על דבריה, רחל נבר היא אשה שקטה

כולנו אשמים

יורי הוועדה: לא אדם אחד נתן את ההוראות

יוסף כהנא יורי הוועדה ב-1961 מכתן היום כנשיא בית המשפט המחוזי בספר, כשנפגשו ספר כי הוא מתכוון לכתוב לשר הקליטה ולהתריע על הכוונה לעברת את סמות הילדים האומצים, יוד אתה הסיבות למה שקרה עם הירמיים, פקדי הקליטה נתנו סמות כלי לשאל אף אחי, מה התרחש ב-68?"

אל החקירה חור התייחסתי כאל שלב א, שאחריו צריך לברר שלב ב, לא כאל סוף מסוק, אבל לא יודע לי שנעשה משהו יש המלצה להמספין לחקור, הרי נשאר עוד 22 ילדים: זה מספר שאי אפשר להתעלם ממנו, מה קרה, ליעונך, ל-22 הנעדרים? לא מצאנו שום ראיה על מקום חימצאם איננו יודעים אם הם חיים או מתים, אם הם נספרו לאיסוף שלא כדיו, אם הם נמצאים בחורל או לא, כל האשמות מוטות, מדוע פולי חינוך לא התקטמו מיד? עולי חיסן ראו כמקדי הסוכנות וסקדי העליה את נציגי המשיח, דבריהם היו תורה סטיני, בשלקחו מהם את הילדים ואמרו להם שיקבלו טיפול טוב יותר, האמנו ולא התחכנו, הם לא היו אנשים שדיפקס על שילחנת.

לא מנאחם שערך להעמיד משהו לרין, חיי לא ייחבן שאף אחד לא אסם, אבל אמרנו מי אשם - האנשים שטיילו בנושא הזה, הרי אנשים הם שיצרו את החלון, אבל אי אפשר לקחת משהו מסוים, כי אלה היו אנשים גורלים ומאוח אנשים טיילו בנישא, ים אחד נתן את כל ההוראות, להעמיד

מינקובסקי כהנא

לרין על מה: לא מצאנו שום עילה להמליך על האשמה בעבודה סלילית, שלא לרבר על החייסות.

גם ועדת כהן לא הביאה את אריק שירן לבית משפט סלילי, אבל קבעה שהוא אשם והפליעה לחסיק מסקנות.

אני רבר שאני אולי לא צריך להגיד אותו, אז לא ראינו את חקידנו כמציואה אשמים, אלא אם כן היו חוכמות ברורה לנך ובאלה לא מצאנו, חקידנו היה בעיקר גילוי הילדים, האשמים זה ענין סלל, למעשה גם כתב החסמכה שלנו היה כזה.

בלי כוונת זרין

תנייצב מינקובסקי: הם לא באו עם שמות כמו מינקובסקי

ראובן מינקובסקי, אף זה קרה? הם באו מעולם אחר, חקידים שטיילו כהם לא היו באותה ערה ולא הבינו אחד את השני, הם לא באו עם שמות כמו ראובן מינקובסקי, אולם זה היה ראובן סנדיה או סעדיה ראובן, השם של הילד ושם האבא, או